

από τη στοχοποίηση των καταλήψεων Λέλας Καραγιάννη 37 και Δημοτικής Αγοράς στην Κυψέλη...

Το γενάρη του 2012, ύστερα από τις απαντήσεις που δόθηκαν στη βουλή από την υπουργό παιδείας Άννα Διαμαντοπούλου και τον υπουργό προστασίας του πολίτη χρήστο παπουτσή σε μια ακόμη επερώτηση των φασιστών του ΠΑΟΣ για τις καταλήψεις, γνωστοποιείται ότι έχει ασκηθεί αυτεπάγγελτη εισαγγελική δίωξη στην κατάληψη πέλας Καραγιάννη 37 (κοντά στην πλατεία Αμερικής). Η συγκεκριμένη δίωξη ουσιαστικά έρχεται να συμπληρώσει και να επεκτείνει το πλαίσιο της κατασταλτικής μεθόδευσης απέναντι στην κατάληψη, ακολουθώντας τον αποκλεισμό της από ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις και την απειλή για εισβολή τον Ιούλη του 2010, καθώς και την απόπειρα διακοπής του ηλεκτρικού ρεύματος στο κτίριο του Ιούλη του 2011.

παράλληλα, το Νοέμβριο του 2011, κλιμάκιο του υπουργείου προστασίας του πολίτη, της ΓΑΡΑ και της δημοτικής αστυνομίας παρευρέθηκε στο 6ο διαμερισματικό συμβούλιο του δήμου Αθηναίων, στοχοποιώντας άμεσα την κατάληψη της δημοτικής αγοράς στην Κυψέλη. Η συγκεκριμένη κίνηση αποτελεί την κορύφωση των απειλών για εκκένωση που δέχεται το τελευταίο διάστημα η κατελιημένη αγορά, τόσο από τους φασίστες του ΠΑΟΣ με πλήθος συκοφαντικών δημοσιευμάτων και επερωτήσεων στη βουλή, όσο και από το δήμο Αθηναίων με κύριο εκφραστή τους τον καμίνι. Ο δήμαρχος, μάλιστα, εμφανίστηκε την παραμονή της πρωτοχρονιάς στη Φωκίωνος Νέγρη, βγάζοντας λόγο στους «δημότες» ακριβώς έξω από τη δημοτική αγορά, κίνηση που πέρα από το συμβολικό της χαρακτήρα υποδηλώνει και τις άμεσες προθέσεις του.

...στην ευρύτερη κατασταλτική επίθεση του κράτους στο κέντρο της Αθήνας

Η περιοχή του κέντρου της Αθήνας που εκτείνεται από την Πατησίων μέχρι τη Πειραιώς, από την ομόνοια μέχρι και τα Άνω Πατήσια, συμπυκνώνει με ιδιαίτερη ένταση πλήθος ταξικών-κοινωνικών αντιθέσεων και ανταγωνισμών, αλλά και αποτελεί διαρκές πεδίο εκδήλωσης επιθετικών και κατασταλτικών στρατηγικών από το κράτος και τα αφεντικά. Στη συγκεκριμένη περιοχή το κράτος επέλεξε—εδώ και χρόνια—να συσσωρευτεί ένα μεγάλο μέρος του πιο υποτιμημένου και κοινωνικά αποκλεισμένου πληθυσμού της πόλης, οι μετανάστες και οι μετανάστριες. Η διαδικασία αυτή πραγματοποιήθηκε σε πλήρη συνεργασία με τους προέδρους των μεταναστευτικών κοινοτήτων και των κυκλωμάτων διακίνησης, οι οποίοι έχουν καταλυτικό ρόλο στην προσπάθεια των μεταναστών για εύρεση σπιτιού, χαρτιών, δουλειάς ή τρόπων μετάβασης σε άλλη ευρωπαϊκή χώρα.

Με αυτό τον τρόπο το κράτος αποσκοπούσε στην οριοθέτηση ζωνών—ελέγχου και αποκλεισμού κάθε πτυχής της ζωής των μεταναστών—επιλέγοντας ουσιαστικά να διαχειριστεί το μεταναστευτικό ζήτημα με καθαρά πολεμικούς όρους. Με επιχειρήσεις-σκούπα, δολοφονίες, συλλήψεις, ξυλοδαρμούς και οχετό ρατσιστικής προπαγάνδας από τα ΜΜΕ για την «εγκληματικότητα» στο κέντρο της Αθήνας, που δυστυχώς αναπαράγεται από μέρος των ντόπιων κατοίκων. Με την ενεργοποίηση των φασιστικών και παρακρατικών εφεδρειών, ώστε να εγκαθιδρυθεί στον Άγιο Παντελεήμονα και στην πλατεία Αττικής ένα ναζιστικού τύπου καθεστώς απαρχαίνι και να εκκαθαριστούν οι συγκεκριμένες πλατείες από τους μετανάστες, ύστερα από τα φασιστικά πογκρόμ, τους ξυλοδαρμούς και τα μαχαρώματα υπό την ανοχή και με τη συνεργασία της αστυνομίας. Με τη μετατροπή του κέντρου της Αθήνας στο κατεχοχόν πεδίο απόπειρας κοινωνικού εκφασισμού και εκδήλωσης φαινομένων κοινωνικού κανιβαλισμού.

Το τελευταίο διάστημα το κράτος έχει μεταφέρει την πολεμική του στον άξονα της Πατησίων διεξάγοντας κατασταλτικές επιχειρήσεις παράλληλα σε διάφορα «μέ-

τωπα». Επιχειρήσεις-σκούπα πραγματοποιούνται, σε εβδομαδιαία βάση, τόσο στην πλατεία Βικτωρίας όσο και στην πλατεία Αμερικής και έχουν ως αποτέλεσμα τη σύλληψη δεκάδων μεταναστών που συγκεντρώνονται εκεί καθημερινά. Ισχυρές δυνάμεις των ΜΑΤ και της δημοτικής αστυνομίας επιτίθενται στους μετανάστες μικροπωλητές που συγκεντρώνονται γύρω από το κτίριο της ΑΣΟΕΕ, με την πρόφαση της πάταξης του «παραεμπορίου». Η σθεναρή αντίσταση των μικροπωλητών και αλληλεγγυών φοιτητών έχει ως αποτέλεσμα τη συχνή μετατροπή της Πατησίων σε πεδίο συγκρούσεων, τον αποκλεισμό τους εντός του πανεπιστημίου και την «απειλή» εισόδου των ΜΑΤ στο άσυλο. Ταυτόχρονα το αυτοδιαχειριζόμενο στέκι της ΑΣΟΕΕ στοχοποιείται από κατευθυνόμενα δημοσιογραφικά δημοσιεύματα, καθώς και από επιστολή του ίδιου του πρύτανη της σχολής προς την εισαγγελία Αθηνών.

Οι συγκεκριμένες κατασταλτικές επιχειρήσεις εντάσσονται στο ίδιο πλαίσιο διαχείρισης του «ζητήματος» του κέντρου της Αθήνας, πραγματοποιούνται όμως με μια σημαντική ποιοτική διαφοροποίηση σε σχέση με το πρόσφατο παρελθόν. Με φόντο τη βαθιά συστημική κρίση των τελευταίων χρόνων, η φτώχεια και η εξαθλίωση στις γειτονιές και κεντρικά σημεία της πόλης συνεχώς διευρύνονται, αγγίζοντας ολοένα μεγαλύτερα τμήματα και του ντόπιου πληθυσμού. Η δυνατότητα εκμείωσης συναίνεσης στους καπιταλιστικούς σχεδιασμούς βρίσκεται στο ναδίρ και οι κοινωνικοί αγώνες αγκαθιάζονται από ευρύτερα κοινωνικά κομμάτια. Έτσι το κράτος επενδύει στην ήδη διαμορφωθείσα «εκρηκτική» συνθήκη στο κέντρο της Αθήνας, προσπαθώντας για ακόμη μια φορά να στρέψει τους ντόπιους κατοίκους απέναντι στους μετανάστες, να βαθύνει τους διαχωρισμούς και τον κατακερματισμό μεταξύ των καταπιεσμένων, να εκμηδενίσει τη δυνατότητα συνεύρεσης και κοινής αντιμετώπισης της οδομέτωπης επίθεσης που δέχεται το κοινωνικό σώμα.

Τα παπαγαλάκια της εξουσίας οδύρονται για την «εγκληματικότητα» των μεταναστών, ενώ το «παράνομο» κεφάλαιο των μαφιών και των μπράβων τους, των

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΙΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ ΛΕΛΑΣ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ 37
ΚΑΙ ΔΗΜΟΤΙΚΗΣ ΑΓΟΡΑΣ ΣΤΗΝ ΚΥΨΕΛΗ

πρεζέμπορων και των νταβατζήδων διεκδικεί συνεχώς ζωτικό χώρο στις γειτονιές και σε κεντρικά σημεία της πόλης, υπό την άμεση εποπτεία και τον έλεγχο της αστυνομίας. Το «παραεμπόριο» και οι μετανάστες μικροπωλητές υποδεικνύονται ως υπαίτιοι για την πτώση του τζίρου των καταστημάτων, ώστε να υπάρξει επικοινωνιακή διαχείριση της δυσάρεσκης των εμπόρων-καταστηματάρχων, ενώ οι επιχειρήσεις θα συνεχίσουν να κλείνουν η μία μετά την άλλη ως απόρροια της οικονομικής κρίσης και της συνεπαγόμενης καταστροφής του μη παραγωγικού μικρομεσαίου κεφαλαίου. Η ρητορική περί ανάπλασης επανέρχεται ανά τακτά χρονικά διαστήματα στο προσκήνιο, τόσο από δεξιούς όσο και από αριστερούς στυλοβάτες του συστήματος, αποτελώντας το «παραγωγικό» συμπλήρωμα της καταστολής στους σχεδιασμούς για το κέντρο. Έτσι παρουσιάζονται σχέδια επί σχεδίων για τραμ, πεζοδρομήσεις, εμπορικά κέντρα, γκαλερί και μουσεία αστικής τέχνης, που από τη μία μπορεί να αποτελούν διακαή πόθο και ονειρώξη των αφεντικών, από

την άλλη, στη συγκυρία που διανύουμε είναι όνειρο θερινής νυκτός και μόνο τους λακέδες τους ή κάποιους αφελείς θα έπειθαν. Ο δήμος Αθηναίων αποκτά αναβαθμισμένο θεσμικό ρόλο και αυτοπαρουσιάζεται ως εγγυήτρια δύναμη για την ανάπτυξη, την ασφάλεια και την εύρυθμη λειτουργία της πόλης, ενώ αποθύει εργαζόμενους, λαμβάνει νομοθετική πρωτοβουλία για την απαγόρευση των διαδηλώσεων, δώκει άστεγους που κατέλαβαν το πνευματικό κέντρο, στοχοποιεί τη δημοτική αγορά κυψέλης και διακόπτει την παροχή νερού στο πάρκο κύπρου και πατησίων.

Όλα αυτά αποτελούν βασικές πτυχές της ιδεολογικής και ταξικής επίθεσης που διεξάγουν το κράτος και τα αφεντικά και ουσιαστικά αποσκοπούν στη διεύρυνση των ελεγχόμενων και αποστερωμένων ζωνών στην πόλη, στην αναχαίτιση των κοινωνικών αγώνων και αντιστάσεων και στο ξόρκισμα του εφιάλτη ενός νέου δεκέμβρη, όπου ντόπιοι και μετανάστες με κοινό πεδίο συνύπαρξης τους δρόμους ταρρακούντησαν συθέμελα το καπιταλιστικό οικοδόμημα.

Οι καταλήψεις και τα αυτοοργανωμένα εγχειρήματα είναι αναπόσπαστο τμήμα των κοινωνικών αγώνων

Στον αντίποδα της ζοφερής κοινωνικής πραγματικότητας που εκτυλίσσεται στο κέντρο της Αθήνας, γεννιούνται ή ενδυναμώνονται πλήθος ριζοσπαστικών κινήσεων, αυτοοργανωμένων εγχειρημάτων και κοινωνικών αγώνων. Καταλήψεις, αυτοδιαχειριζόμενα στέκια και πάρκα, συνελεύσεις γειτονιάς, πρωτοβουλίες αγωνιζόμενων ανθρώπων συνιστούν ένα πολύμορφο φάσμα κοινωνικών και ταξικών αντιστάσεων, που με πείσμα και επιμονή εκδηλώνονται στην περιοχή και αποτελούν ανάχωμα στους κρατικούς-καπιταλιστικούς σχεδιασμούς, τόσο σε «τοπικό» όσο και σε κεντρικό επίπεδο. Αναδεικνύουν αρκετά ζητήματα σε σχέση με την κρίση, είτε μέσω εκδηλώσεων-συζητήσεων είτε με τις δράσεις για ελεύθερη μετακινήσεις στα μέσα μαζικής μεταφοράς, ελεύθερη πρόσβαση στα νοσοκομεία και την άρνηση καταβολής του χαρτασιού της ΔΕΗ, τη συμμετοχή στις απεργιακές διαδηλώσεις και την έμπρακτη στήριξη κινητοποιήσεων των εργαζομένων. Οργανώνουν συλλογικές κουζίνες και χαριστικά-ανταλλακτικά παζάρια για την προώθηση της ύπαρξης δικτύων αλληλεγγύης και αλληλοβοήθειας της τάξης των καταπιεσμένων. Υπερασπίζονται την ελεύθερη πρόσβαση στους δημόσιους χώρους, καθώς και τις ελάχιστες οάσεις πρασίνου που έχουν απομείνει στην περιοχή, όπως το πάρκο κύπρου και πατησίων και το πεδίο του Άρεως. Πραγματοποιούν αυτοοργανωμένες συναυλίες, θεατρικές παραστάσεις, προβολές, που χαρακτηρίζονται από ανταγωνιστικό πρόσημο προς τον κυρίαρχο πολιτισμό της εκμετάλλευσης, του εμπορεύματος και της εξουσίας. Αναμετρώνται με το φασισμό στους δρόμους και τις πλατείες της πόλης και στέκονται αλληλεγγύα με τους μετανάστες προβάλλοντας τις κοινές ταξικές και κοινωνικές ρίζες των προβλημάτων που αντιμετωπίζουμε στην καθημερινότητα, σε αντίθεση με την ασφυκτική αστυνόμευση και τη συστηματική προώθηση του κοινωνικού κανιβαλισμού.

Γι' αυτό και βρίσκονται στο στόχαστρο της καταστολής, με πιο πρόσφατη τη μεθόδευση ενάντια στις καταλήψεις της νέλλας Καραγιάννη 37 και της δημοτικής αγοράς στην κυψέλη. Γι' αυτό και οι καταλήψεις έχουν δεχτεί στο παρελθόν εισβολές της αστυνομίας, φασιστικές και παρακρατικές επιθέσεις. Γι' αυτό και επιλέγονται ως ένα από τα πολυαγαπημένα ζητήματα ενασχόλησης των φασιστών στη βουλή και το δημοτικό συμβούλιο με συνεχείς επερωτήσεις και «πιέσεις» για εκκένωσή τους. Γι' αυτό, άλλωστε, επαναλαμβάνεται συνεχώς η αποτυχημένη απόπειρα καταστολής και απομόνωσής τους από τις κοινωνικές τους αναφορές. Όπως και στο

δο διαμερισματικό συμβούλιο του δήμου Αθηναίων (το Νοέμβρη), όπου οι εκπρόσωποι των μπάτσων αναπαρήγαγαν τη συνήθη λίσση που εξαπολύουν τα φερέφωνα τους στα ΜΜΕ και οι φασίστες: «Οι καταλήψεις είναι ορμητήρια επιθέσεων, οπλοστάσια και χώροι τέλεσης εγκληματικών πράξεων».

Από το κατελιημένο έδαφος της σκαραμαγκά, αυτό που έχουμε να πούμε είναι ότι οι καταλήψεις ήταν, είναι και θα είναι ορμητήρια και οπλοστάσια αλληλεγγύης και συντροφικότητας. Εστίες αντίστασης, ανάχωμα στην επέλαση της κρατικής-καπιταλιστικής βαρβαρότητας και κύτταρα ανατρεπτικών προτάσεων για την οικοδόμηση μιας απελευθερωμένης κοινωνίας. Θα στέκονται στο πλευρό κάθε καταπιεσμένου και καταπιεσμένης, κάθε εκμεταλλευόμενου και εκμεταλλευόμενης. Θα συνεχίσουν να αποτελούν καταλύτες άλλα και αναπόσπαστα τμήματα των κοινωνικών-ταξικών αγώνων που διεξάγονται.

Όπως άλλωστε δηλώνουν οι καταληψίες της νέλλας Καραγιάννη: «...με εμπιστοσύνη στις πολιτικές, κοινωνικές και ταξικές δυνάμεις με τις οποίες έχουμε μοιραστεί και εξακολουθούμε ανυποχώρητα να μοιραζόμαστε τους ίδιους αγώνες για μια νέα κοινωνία ισότητας, αλληλεγγύης και ελευθερίας, ΘΑ ΝΙΚΗΣΟΥΜΕ!» Γι' αυτό οποιαδήποτε επιχείρηση καταστολής των καταλήψεων νέλλας Καραγιάννη και δημοτικής αγοράς στην κυψέλη, όπως και κάθε αυτοδιαχειριζόμενου εγχειρήματος δε μπορεί παρά να εκληφθεί ως επίθεση στο σύνολο των αδιαμεσοθάβητων και αυτοοργανωμένων κοινωνικών αγώνων. Και ως τέτοια θα αντιμετωπιστεί.

κατάληψη πατησίων 61 & σκαραμαγκά

Πορεία αλληλεγγύης

Σάββατο 3 Μάρτη, 12.00μμ, Δημοτική Αγορά Κυψέλης

ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΜΕΝΟΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΠΑΝΤΟΥ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΛΕΗΛΑΣΙΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ ΜΑΣ ΚΑΙ ΤΟΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΚΑΝΙΒΑΛΙΣΜΟ